

Siedem

CENA POJEDYŃCZ. EGZEMPL. 8 GROSZY
W NIEDZIELĘ 10 GROSZYDZIENNIK ILUSTROWANY DLA WSZYSTKICH
O WSZYSTKIEM.

WIADOMOŚCI ZE ŚWIATA-SENSACYJNE POWIEŚCI.

groszy

ROK III.

NIEDZIELA, 7 PAZDZIERNIKA 1934

NR. 276

PLAN MORDERSTWA, KTÓRY SIĘ NIE POWIÓDŁ...

Sensacyjne zeznania, złożone przed policją w Pszczynie

Pszczyna, 6. 10. Tel. wł.
Cały powiat Pszczyński został poruszony niezwykle afarą, której wyjaśnieniem zajmują się obecnie władze bezpieczeństwa i władze sądowe. Ujawniono mianowicie, że w Pszczynie zrodził się plan zamordowania zamożnego rolnika i właściciela młyna Stanisława Wientuszkę z Kęt pod Oświęcimem. Dzięki przypadkowi tylko ohydny ten plan nie został zrealizowany. Ze względu na osoby, które zostały wzmieszane w aferę, budzi ona wielkie zainteresowanie. Szczegóły przedstawiają się jak następuje:

Niejaka Jadwiga Nogawicówna z Łąki, powiat Pszczyna, pracowała jako służąca w Pszczynie. U pracodawcy nie mogła jednak nocować, wobec czego zamieszkała u niejakiego Jana Pałki, gdyż nie mogła wieczorem chodzić do domu, z powodu wielkiej odległości. Pałka, pomimo, że jest żonaty, uchodził jednak za narzeczonego Nogawicówny. Wkrótce też został on wprowadzony do jej domu, gdzie poznał brata Jadwigi, Marcina Nogawicę.

30 tysięcy złotych

W czerwcu br. zaprosił Pałka Marcina Nogawicę do swego mieszkania, gdzie w czasie rozmowy powiedział mu, że niejaki Stanisław Wientuszkę jest mu winien 30 tysięcy zł. i kwotę tę tylko wtenczas otrzyma, jeżeli się Wientuszkę pozbedzie. Z całej rozmowy odniósł Nogawica wrażenie, że chodzi o zastrzelenie Wientuszkę. W toku dalszej rozmowy Nogawica zgodził się na wykonanie planu morderstwa. Pałka wobec tego przyniósł rewolwer i nauczył Nogawicę ładowania i strzelania. Równocześnie za zamordowanie Wientuszkę obiecywał Nogawicy 1.400 do 1.600 zł.

Gdy na to mimo wszystko Nogawica nie dawał wyraźnej odpowiedzi, Pałka oświadczył przyszłemu mordercy, że po wykonaniu planu weźmie go jako współnika do swego składu.

Jak wszystko miało być wykonane?

Chłopak wiejski na wszystko pozornie się zgadzał, tembardziej, że sądził, iż jeżeli Pałka jego namawia do zamordowania Wientuszkę, to może także namówić ludzi i do zamordowania jego. Jednej niedzieli zabrał Pałka Nogawicę na rowerze do Kęt, celem zaznajomienia go z okolicą i omówienia dokładnych szczegółów zbrodni. Zajeżdżali oni o 200 mtr. przed gospodarstwo Wientuszkę, gdzie Pałka wskazał Nogawicy krzak, w którym miał się on ukryć i czekać na wyjście Wientuszkę z mieszkania. W czasie drogi do Kęt Pałka unikał ludzi, gdyż twierdził, że nikt nie powinien go widzieć w tej okolicy, a to dlatego, że po morderstwie mógłoby wszystko wyjść na jaw, tembardziej, że ludzie wiedzą, że żyje w niezgodzie z Wientuszką.

Po powrocie do Pszczyny Pałka poinformował Nogawicę, że musi dobrze poznać Wientuszkę, aby przypadkiem nie zamordował innej osoby. Wobec tego powinien w kilka dni później pójść do młyna Wientuszkę i poprosić go o przyjęcie do pracy. Równocześnie ma uważnie przypatrywać się Wientuszkę, aby później się nie pomylić co do osoby. Pałka nakazał mu również, by po morderstwie wrzucił rewolwer w wodę, wzgl. zakopał go w ziemi, aby wszystkie ślady zbrodni były dostatecznie zatarte.

Gdy już wszystkie szczegóły zamordowania Wientuszkę omówiono i Nogawica miał przystąpić do wykonania opracowanego planu, okazało się, że zabrakło Pałce pieniędzy. Z tego też powodu plan został na pewien czas odłożony. Przez ten czas Pałka pozostawał w stałym kontakcie z Nogawicą i stale pouczał go o szczegółach wykonania zbrodni.

Rewolwer i zegarek

Wreszcie po kilku miesiącach wezwał Nogawicę i wręczył mu 19 zł., rewolwer, 7 naboży i zegarek, z którego wydrapał swój monogram i polecił mu natychmiast udać się do Kęt i wykonać plan. W ostatniej chwili przed odjazdem do Kęt Pałka pouczył Nogawicę, że bilet ma na wszelki wypadek kupić tylko do Dzieńdzic, a tam dopiero na dalszą drogę.

Nogawica wyjechał do Kęt, jednak nie mógł się zdobyć na wykonanie planu Pałki i po 24 godzinnym tam pobyciu, wrócił do Pszczyny, oświadczając Pałce, że planu nie wykonał, gdyż nie zastał Wientuszkę w domu. Wobec tego Pałka odebrał Nogawicy rewolwer, a pozostawił mu zegarek i pieniądze z tem, że po kilku dniach miał mu wręczyć znowu rewolwer i większą kwotę, by Nogawica mógł zabawić w Kętach kilka dni i tak długo polować na Wientuszkę, aż mu raz wpadnie w ręce.

Wszystko wychodzi na jaw...

Sumienie nie dawało jednak Nogawicy spokoju i tego samego dnia udał się do Łąki do mieszkania swej narzeczonej Bronisławy Marekwińskiej i jej opowiedział, że Pałka namawia go do zamordowania Wientuszkę. Narzeczona na wszystkie świętości zaklinała go, by

tego nie czynił i natychmiast o wszystkim zawiadomił policję. Na to nie mógł się jednak Nogawica zdecydować, wobec czego udał się jeszcze do swego brata Józefa w Goczałkowicach, któremu również opowiedział o planie Pałki i prosił go o radę, co ma zrobić. Oczywiście i brat doradził mu, by natychmiast zawiadomił kompetentne władze. Nogawica jednak ciągle nie wiedział, co ma zrobić, aż w końcu następnego dnia poszedł do domu i o wszystkim opowiedział swej matce. Dopiero ta umiała przemówić do sumienia swego syna... i wywarła na nim, żeby poszedł na komisariat policji i opowiedział o wszystkim. Złożył on w policji również zegarek, który mu wręczył Pałka.

Wobec tego Pałka został aresztowany. Znaleziono przy nim rewolwer z nabożami, który Nogawica rozpoznał jako ten rewolwer, którym miał zastrzelić Wientuszkę. Pałkę osadzono w więzieniu, a sprawę przekazano władzom sądowym. W najbliższych dniach śledztwo są-

dowe zostanie ukończone i Pałka zasiądzie na ławie oskarżonych Sądu Okręgowego w Katowicach. Pałka jest znanym w Pszczynie kupcem. Również Wientuszkę jest tam znany, dlatego też rozprawa sądowa jest oczekiwana z wielkim zainteresowaniem. Ujawni ona niewątpliwie prawdziwe przyczyny, dla których Pałka zamierzał pozbyć się Wientuszkę. (s)



Wobec tego Pałka został aresztowany. Znaleziono przy nim rewolwer z nabożami, który Nogawica rozpoznał jako ten rewolwer, którym miał zastrzelić Wientuszkę. Pałkę osadzono w więzieniu, a sprawę przekazano władzom sądowym. W najbliższych dniach śledztwo są-

Druża katastrofa kolejowa pod Krakowem Na szczęście obyło się bez ofiar

Kraków, 6. 10. Tel. wł.
W sobotę rano rozszalał się w Krakowie wieść o nowej katastrofie kolejowej, która wywołała duże zaniepokojenie z uwagi na tragiczne skutki wtorkowej katastrofy pod Krzeszowicami. Okazało się jednak, że tym razem wypadek nie wyrządził ludziom żadnych szkód.

Katastrofa wydarzyła się na ostatnim przed Krakowem od strony Krzeszowic przystanku osobowym w Mydlnikach.

Pociąg robotniczy, wychodzący z Trzebini do Krakowa zatrzymał się w Mydlnikach i ruszył po krótkim postoju. Gdy ujeżdżał kilkadziesiąt metrów, urwał się u lokomotywy korbówód i zarył się w ziemię. Wskutek wstrząsu wagonów, niektórzy pasażerowie poprzewracali się, inni dostali guzów od silnego uderzenia o drzwi i t. d. Poza to nikt żadnej kontuzji nie odniósł. Pociąg robotniczy cofnięto do Zabierzowa, a stamtąd odjechało do Krakowa.

Po parogodzinnej pracy nad zepsutą lokomotywą, przewieziono ją do warsztatów kole-

jowych w Krakowie. Przerwa w ruchu na jednym torze trwała trzy godziny. Wypadek nie miał poważniejszych następstw, przedewszystkiem dzięki temu, że zaszedł w czasie ruszania pociągu, a nie w czasie pełnego biegu. (pa)

Otto Habsburg

pragnie powrotu do Austrii

Wiedeń, 6. 10. (Tel. wł.)

Po zamianowaniu Ottona Habsburga obywatelem honorowym kilku gmin styryjskich podziękował on gminom listownie. Piszze on, że lud austriacki nie jest odpowiedzialny za krzywdy wyrządzone mu. Poza to wyraża nadzieję rychłego powrotu do Austrii.

Kierownik amerykańskich związków zawodowych, Green, wysunął żądanie wprowadzenia 30-godzinnego tygodnia pracy. Prezydent Roosevelt wyznaczył do rokowań w tej sprawie kobietę, sprawującą urząd ministra pracy, pannę Perkins, którą widzimy na ilustracji.

Adamowicze w Ameryce

Nowy Jork, 6. 10. (Tel. wł.)

Zdobywcy Atlantyku bracia Adamowicze przybyli 5 października rankiem do portu nowojorskiego. Wieczorem na cześć braci Adamowiczów wydany został bankiet w Domu Narodowym.

Hiszpania w ogniu rewolucji

Baskowie idą za wzorem Katalonji

Paryż, 6. 10. (Tel. wł.)

Z Madrytu donoszą: W całej Hiszpanii aresztowano przeszło trzy tysiące osób. W Bilbao w jednym z domów prywatnych wykryto wielki arsenał broni i amunicji, które zostały skonfiskowane. Z prowincji nadchodzą w dalszym ciągu niepokojące wiadomości. Niemal wszędzie dochodzi do ostrych zaburzeń. W miejscowości Medina Rioseco pod Valladolid komuniści opanowali posterunek policji i inne budynki państwowe. W czasie krwawych zająć zabito 7 żandarmów. Dwóch oficerów odniosło ciężkie obrażenia i umarło z ran. Na ulicach odbywała się prawdziwa bitwa. Wojska musiały się wycofać z miasta w oczekiwaniu posiłków.

W kraju Basków sytuacja jest niezwykle naprężona. Strajk powszechny jest przeprowadzony z wielką bezwzględnością. W Bilbao powstańcy zamordowali pewnego posła do Kortzów.

Paryż, 6. 10. (Tel. wł.)
Z Hendaye donoszą, że granica francusko-hiszpańska jest zamknięta. Pociągi są zatrzymywane na stacji Hendaye. Dworzec jest przepelniony pasażerami,

którzy nie mogą kontynuować swej podróży.

Madryt, 6. 10. (Tel. wł.)

Sytuacja polityczna w Hiszpanii w dalszym ciągu jest niewyjaśniona. Utworzenie rządu Lerroux uważane jest za zwycięstwo kierunku umiarkowanego, a akcja kół lewicowych i zajścia jakie się wydarzyły w związku z ogłoszeniem strajku generalnego, za ostatni wysiłek frontu socjalistyczno - komunistycznego.

Jeśli rząd Lerroux utrzyma się u władzy, nastąpi niewątpliwie ogłoszenie amnestji na rzecz działaczy monarchistycznych i zaniechanie reformy rolnej łącznie z wywłaszczeniem wielkich właścicieli ziemskich. Będzie to również miało wielkie znaczenie dla sytuacji katolicyzmu w Hiszpanii.

Sytuacja jest jednak w dalszym ciągu poważna, głównie ze względu na ruchy separatystyczne a przedewszystkiem dążenia niepodległościowe Katalonji. Ogłoszenie przez Generalitat w Barcelonie niepodległości Katalonji w ramach federacji hiszpańskiej, wywołało w Madrycie olbrzymie wrażenie. Prezydent Genera-

litadu Companys oświadczył w swej mowie, że skład nowego rządu hiszpańskiego jest wyzwaniem rzuconem Katalonji. W większości gmin proklamowano wolną republikę katalońską. W wielu miejscowościach ogłoszono republikę rad. Na ulicach Barcelony, odbywają się tłumne manifestacje, podniecenie jest olbrzymie. W Lerida komuniści opanowali radiostację i zniszczyli urządzenia radiowe. Pod miastem na skutek zamachu skrajnych organizacji lewicowych wykoleił się pociąg.

Rząd madrycki obraduje niemal bez przerwy. Premier Lerroux ogłosił oświadczenie, w którym nie zaprzecza, że wybuchł ogólny ruch rewolucyjny, ale stwierdza, że ruch ten jest pozbawiony jednolitego kierownictwa, niema planu i brak mu odpowiedniego przygotowania. Jego ogniskiem jest Asturia. Rząd ogłosi prawdopodobnie stan obłężenia i nie wątpi, że potrafi opanować sytuację.

Obok wydarzeń w Barcelonie, główną troskę rządu hiszpańskiego stanowi obawa, aby prowincje baskijskie nie poszły za przykładem Katalonji.

„Kontroler gazowy”

Na terenie miasta Pszczyny pojawił się w ostatnich dniach pewien osobnik, podający się za delegata Centrali Gazowej. Osobnik ten odwiezł poszczególnych odbiorców gazu i dokonuje kontroli urządzeń gazowych. Jak zdołano stwierdzić, rzekomy „delegat” nie został przez nikogo upoważniony do wykonywania tych czynności, wobec czego wypada przypuszczać, że chodzi w tym wypadku o zwykłego oszusta. Należy go więc przy najbliższej sposobności oddać w ręce policji.

Petarda na torze kolejowym

W dniu 4 bm. o godz. 20,07 na torze kolejowym pod Kostuchną, w pow. Pszczyńskim, w czasie przejazdu pociągu osob. nr. 1725, nastąpił głośny wybuch. Jak zdołano ustalić, był to wybuch petardy, którą położyli na tor nieznani do tej pory osobnicy. Eksplozja nie spowodowała żadnej szkody i pociąg pojechał bez przeszkody w dalszym kierunku.

Za znęcanie się nad dziećmi

Przed Sądem Okręgowym w Chorzowie odbyła się w ub. sobotę rozprawa karna przeciw mieszkańcowi Lagiewnik, w pow. Świętochłowickim, niejakiemu Jerzemu Damskiemu. Akt oskarżenia zarzucał mu znęcanie się nad swymi nieletnimi dziećmi. Sąd wymierzył Damskiemu karę 6 miesięcy więzienia.

Zgon jeszcze jednej ofiary katastrofy kolejowej

W piątek zmarł w Krakowie w szpitalu św. Łazarza na oddziale chirurg, śp. p. Wiktor Zorzycki, lat 33, pracownik Koleji z Tarnowskich Gór, który został ciężko ranny w katastrofie kolejowej pod Krzeszowicami.

Tajemnica śmierci 9-letniego chłopca koło Brzezinki

Nieszczęśliwy padł ofiarą wybryku handlarza dewocjonaliami?

Tajemnicza śmierć 9-letniego chłopca Józefa Klimy, którego zwłoki znaleziono na szosie Brzezinka — Kosztowy, została częściowo wyjaśniona dzięki sekcji zwłok, której dokonał lekarz powiatowy w obecności sędziego śledczego Sądu Okręgowego p. Zdankiewicza. Ustalono mianowicie bez żadnej wątpliwości, że chłopiec zginął śmiercią gwałtowną. Sekcja zwłok wykazała, że chłopiec miał pękniętą podstawę czaszki koło lewego ucha, a śmierć nastąpiła wskutek krwotoku mózgu. Na głowie chłopca nie znaleziono żadnych zadrążeń.

Obecnie toczy się śledztwo, czy zachodzi nieszczęśliwy wypadek, czy też morderstwo. Są brane w rachubę dwie ewentualności: Mianowicie chłopiec mógł chwycić się przejeżdżającego wozu, lecz widocznie zrobił to tak nieszczęśliwie, że upadł i poniósł śmierć na miejscu. Widząc to woźnica zaniósł zwłoki na pobliskie pola, położył je twarzą do ziemi, a ponieważ chłopczyk miał na sobie białą koszulę, nakrył go ziemią, by zwłoki nie zostały tak łatwo znalezione przez przechodniów.

Ponieważ w pobliżu miejsca wypadku znaleziono również połamany krzyż, zachodzi podejrzenie, że chłopiec usiłował przejechać się na wozie, na którym jechali handlarze dewocjonalij. Handlarze ci od pewnego czasu odwiedzają wszystkie wioski na Górnym Śląsku. Prawdopodobnie któryś z handlarzy chciał chłopca odpędzić i uderzył go krzyżem w głowę, wskutek czego nastąpiło złamanie podstawy czaszki. Ta ewentualność jest najbardziej prawdopodobną, gdyż jest rzeczą wykluczoną, by chłopczyk spadając z wozu na głowę i twarz nie odniósł żadnych zadrążeń naskórka.

Zbył pohopna konfiskata

Na wokandzie Sądu Okręgowego w Chorzowie znalazła się w ub. sobotę sprawa karna przeciw redaktorowi odpowiedzialnemu dziennika „Der Oberschlesische Kurier” Jendralskiemu. Akt oskarżenia zarzucał p. Jendralskiemu, że w jednym z numerów swego pisma przedwcześnie miał ujawnić wyniki prowadzonego śledztwa. W związku z morderstwem dokonaniem na osobie śp. ministra Pierackiego policja niemiecka w Swinioujściu przytrzymała niejakiego Skibę. Wiadomość ta ukazała się w „Oberschl. Kurier”, w czem prokurator dopatrzył się przestępstwa. Na rozprawie sądowej osk. Jendralski podał, że wiadomość tę podał za komunikatem naszej urzędowej agencji informacyjnej, oraz, że ją podawano nawet przez radio. Zresztą nawet cały szereg dzienników na terenie Polski podawał tę samą wiadomość, a nie pociągnięto ich za to do odpowiedzialności. Sąd wobec tego uwolnił osk. Jendralskiego od winy i kary.

PAMIĘTAJ, że

WIELKIE WYGRANE

padają stale w szczęśliwej kolekturze

KAFTALA

Ostatnio padło tam:

- zł. 1.000.000,— na Nr. 61415
- zł. 200.000,— „ Nr. 5351
- zł. 100.000,— „ Nr. 112612
- zł. 100.000,— „ Nr. 107462
- zł. 100.000,— „ Nr. 85899
- zł. 50.000,— „ Nr. 26104
- zł. 50.000,— „ Nr. 41828
- zł. 50.000,— „ Nr. 109572
- zł. 50.000,— „ Nr. 152252

i wiele, wiele innych wygranych po: zł. 20.000,—, 15.000,—, 10.000,—, 5.000,— i t. d. na miliony złotych!

Kup więc los do I-ej klasy 31-ej Loterii w kolekturze Loterii Państwowej

W. KAFTAL i SKA., Katowice, św. Jana 16.

Oddziały: **CHORZÓW I.** Wolności 26. **BIELSKO** Wzgórze 21.

Listowne zamówienia załatwiamy odwrotną pocztą P. K. O. konto 504761.



Jan Galus z Ligoty Rybnickiej, stały Czytelnik „Siedmiu Groszy”, obchodził niedawno 25-letni jubileusz pracy jako mistrz rzeźnicki.

Dosłownie oko za oko

W ub. piątek wieczorem na ulicy Ogrodowej w Chorzowie został napadnięty przez niejakiego Jana Wyndzika, Wiktor Sonsala, zamieszkały przy ulicy Styczyńskiego 9. Wyndzi rzucił się na Sonsalę z nożem w rękę, na szczęście jednak napadnięty zdołał się obrocić. Powiadomiona o wypadku policja, przytrzymała Wyndzika i sprowadziła go na komisariat. Przesłuchany nożowiec oświadczył, że już od dwóch lat nosił się z zamiarem... wyklucia Sonsali oka. Chciał mu się poprostu odplacić pięknem za nadobne, jako, że Sonsala przed dwoma laty — wyklął mu również oko.

Literat Paul Cazin

Hamacz „Pana Tadeusza” w Katowicach

W poniedziałek, 8 bm. wygłosi staraniem Ogniska metod. jez. polskiego o godzinie 19 w auli Śląskich Zakładów Technicznych w Katowicach głośny literat francuski p. Paul Cazin odczyt w języku polskim p. t. „Jak tłumaczyłem „Pana Tadeusza”? w związku z setną rocznicą tego arcydzieła.

OD WYDAWNICTWA

Uprzejmie prosimy Szan. Czytelników, aby o wszelkich niedomaganiach przy doręczaniu gazet zawiadamiali administrację dziennika.

Zarazem zarządziliśmy, by gazety doręczali nasi agenci możliwie do godziny 7,30.

Smutny koniec kop.

„Szczęść Boże”

Jak nam donoszą, z dniem 1 bm. przystąpiono do zrywania budynków nieczynnej kopalni węgla „Szczęść Boże” w Wirku. Kopalnia, która należy do huty „Pokój” unieruchomiona została w r. 1925. Tysiące robotników straciło wówczas pracę. Obecnie, kiedy widoki na przyszłość nie rojúją żadnej nadziei ponownego uruchomienia tego warsztatu pracy, przystąpiono ostatecznie do rozbioru kopalni.

Zziębnięty i zlany potem żydek skakał do utraty tchu, patrząc jednak na groźne twarze „pułkowników” i grubę łaski, nie zważał się ani na moment.

Kiedy wreszcie przeskoczył nieszczęsny wóz po raz dwudziesty, upadł na twarz przed „pułkownikiem”, nie wiadomo, ze strachu, czy zmęczenia i tak pozostał nie wie już jak długo.

W podartym chałacie zjawił się w godzinę później na posterunku policji w Grodzcu, nie mogąc jeszcze słowa przemówić.

— No ale teraz, proszę wysoki sąd, to ja już się nie boję. Oni już teraz nie są pułkownicy i nawet mi się kłaniają. To ja proszę darować im wszystko.

Sąd jednak stanął na stanowisku, że Krawczyk nie miał prawa grać roli pułkownika i skazał go na 2 mies. aresztu z zawieszeniem kary na 2 lata.

Śmierć dziecka pod kołami pociągu

Straszny wypadek pod Strzelcami

Z Strzelca (Śl. Opol.) donoszą: W ub. czwartek wydarzyło się na torze kolejowym na linii Opole — Strzelce — Bytom między Strzelcami a Dziewkowicami straszne nieszczęście.

Czteroletni chłopczyk robotnika leśnego Kwasa z Dziewkowic, bawiąc się bez nadzoru przy torze kolejowym, usiłował w pewnej chwili przekroczyć tor kolejowy. W tej samej chwili nadjechał ze

strony Strzelca pociąg towarowy, który przejechał nieszczęśliwe dziecko na śmierć.

Krótko przed tym strasznym wypadkiem dziecko usiłowało już raz przejść przez tor kolejowy, w chwili, gdy przejeżdżał właśnie pociąg pociąg pociąg. Zlekło się ono jednak i uciekło do lasu, by później znowu wrócić i wpaść w objęcia strasznej śmierci.

Po wysłuchaniu wyroku sądowego złodziejka przecięła sobie żyłę

W ub. piątek przed sądem grodzkim w Bytomiu rozegrała się denerwująca scena. Na ławie oskarżonych zasiadła bezrobotna Małgorzata Rotherowa, której akt oskarżenia zarzucał cały szereg kradzieży. M. in. zapoznała się swego czasu w pewnym lokalu z 65-letnim starszkiem, z którym zabawiała się przez dłuższy czas. W czasie libacji tej skradła

mu 50 marek.

Sąd po wysłuchaniu świadków kradzieży skazał niepoprawną i już kilkakrotnie karaną za złodziejstwo Rotherową na rok i 6 miesięcy więzienia. W chwilę od czytania wyroku Rotherowa podcięła sobie małym szczyrykiem żyły u rąk, wobec czego musiano ją odstawić do szpitala

Jak „pułkownicy” ze Strzyżowic ćwiczyli żydka z Grodzca

W ub. czwartek przed sądem grodzkim w Czeladzi toczyła się sprawa, która wśród licznego audytorjum wywoływała gwałtowne wybuchy śmiechu.

W lipcu b. r. fabrykant wody sodowej z Grodzca Majer Warszawski furą wioził wodę sodową do Strzyżowic. W polu zatrzymało go dwóch podchmielonych osobników, jak się później okazało Franciszek Kliszczyk i Józef Kraw-

czyk, obydwaj ze Strzyżowic, którzy oświadczyli mu, że są... pułkownikami, a on żołnierzem.

Przerażony swą rolą żydek struchlał ze strachu, gdy jednak usłyszał głośnie komendę: „baczość!”, wyprężył się jak struna. Za chwilę usłyszał komendę pułkownika:

— „Skakać przez wóz 20 razy — raz, dwa! raz, dwa!

GŁOWĘ ROZBIŁ KOLEDZE

który sztychł z jego rodziców

W lesie obok kop. „Juljusz” w Kazimierzu wśród robotników, pracujących przy eksploatacji piasku, miało miejsce zajście, które skończyło się tragicznie.

Pomiędzy Bolestawem Boroniem a Franciszkiem Kozłem doszło do kłótni, przyczem w pewnej chwili podrażniony w najwyższym

stopniu Boroń, podniósł kawałek rurki i z całej siły uderzył Kozła w głowę.

Zalany krwią Kozioł runął na ziemię bez przytomności, a w szpitalu lekarz stwierdził pęknięcie czaszki. Boroń, wypuszczony obecnie z aresztu, przysłał list do naszej redakcji, w którym wyjaśnia powody swego czynu.

Zali on się, że w czasie pracy stałe był przesładowany niemądremi żartami Kozła, gdy jednak fatalnego dnia Kozioł w żartach swych posunął się tak daleko, że poształ sztych z niezbytym już rodzicem Boronia, ten ostatni nie wytrzymał i uderzył go, co spowodowało tak straszne następstwa.

Męczennica w Koronie

79)

ROZDZIAŁ LIV. TRZY LICZBY SZCZĘŚCIA.

Niezmiernie wzruszona wróciła Józefina do domu.

Wiadomość o rodzicach, o okrutnym ojcu, wywarła głębokie na niej wrażenie. Dopóki była w mieszkaniu Dolingerów, panowała nad sobą, ale skoro znalazła się w swoim pokoju, upadła na kolana i gorzkimi zalała się łzami.

— Najbiedniejsze dziecko ma rodziców, — myślała — którzy je kochają i serdeczną otaczają opieką, a mnie własny ojciec oddał w ręce zbrodniarki! Czy matka moja żyje jeszcze? Czy zobaczę ją kiedykolwiek w życiu? O pieniądze mi nie chodzi, ale o miłość matki! I o nazwisko! Będąc żoną Maksymiljana nie chcę mu przynosić mego szambionego nazwiska Hilbert... Może on dlatego nie chce żyć ze mną... Pojadę do Londynu! I będę szukać lorda, którego żona miała przed dwudziestu laty towarzyszkę, Francuzkę, imieniem Nadinę! Może mi szczęście posłuży! Ach byleby mieć uczciwe nazwisko!

Nazajutrz oznajmiła Dolingerom o swym zamiarze udania się do Londynu.

Ewa pochwaliła to postanowienie, mąż jej natomiast innego był zdania.

— Podróż taka bardzo jest kosztowna! — rzekł po namyśle. — Radziłbym pani ogłosić najpierw w „Times“ owe trzy liczby, o których szewcowa wspominała. Może lord nie żyje... Tyle lat minęło od owej chwili, ale spróbować można na wszelki sposób!

— Jakie to liczby? — zapytała Ewa.

— Zapisałam je sobie! — odpowiedziała Józefina, — 33, 67, 89. Mogę je ogłosić w „Times“, ale wątpię, czy to co pomoże! Gdybym sama pojechała do Londynu...

— Na to pani pieniędzy nie ma, bo i te, które nam pożyczyłaś, nie byłyby na to wystarczają!

Józefina przyznała mu słuszność i chwilowo o tem już mowy nie było.

Po świętach zapytał ją Winkler, czy będzie nadal pracowała w fabryce.

— Nigdy! — zawołała. — Nie chcę spotykać Wiktora Gladenbacha!

— Naturalnie! — rzekł starzec. — I Bóg wie, jak długo mógłbym się tobą tam jeszcze opiekować, jestem przekonany, że pan Gladenbach wypowie mi miejsce. Ciężko mi będzie rozstać się z fabryką, w której pracuję od lat przeszło czterdziestu, nie mam dosyć majątku, aby żyć z procentu, a któż takiego starego przyjmie do innej roboty?

Pan Gladenbach nie oddali pana! — zawołał Dolinger.

— Zobaczmy! Mam takie przeczucie, że tam długo nie będę! — brzmiała smutna odpowiedź Winklera.

Na drugi dzień rano wybrała się Józefina na miasto do szukania nowego zarobku.

Na dworze ciemno jeszcze było, pomimo, że już dziewięta na zegarach wybiła, niebo pokryte chmurami było ponure, a deszcz zdawał się wisieć w powietrzu.

— Takie wszystko ciemne i smutne, jak moje usposobienie, — rzekła sobie w duszy Józefina. — Ale po deszczu zwykle następuje pogoda.

W tejże chwili zbliżyła się do „trafiki“, to jest do składu cygar i tytoniu, którego sprzedający bywa zwykle kolektorem loterii.

W Austrii inny panuje system loteryjny. Tam każdy wybiera sobie dowolne numery, aż do dziewięćdziesięciu i wygrwa, jeżeli z koła, z pomiędzy pięciu wyciągniętych liczb, wyjdą te, które są wybrane. Przy trzech numerach wypłaca zarząd loterii dosyć już znaczną sumę

Jest to tak zwana „loteria żebraków“, bo stawka kosztuje kilka tylko groszy. To też korzystają z niej istotnie głównie biedni ludzie i przegrywają ostatnie pieniądze!

Józefina spojrzała mimowoli na anons, wywieszony w oknie trafiki i po chwili namysłu weszła do składu.

Nie grała ona dotychczas nigdy jeszcze na loterii, ale dziś miała jakieś przeczucie, że wygra.

Skład przepelniony był ludźmi... każdy wymieniał liczby i kupował losy. Gdy przysła kolej na Józefinę, położyła pieniądze na stole i zawołała głośno:

— Proszę o numery 33, 67, 89!

Potem wyszła szybko i odetchnęła lżej na świeżem powietrzu.

W szukaniu zajęcia nie miała dziś powodzenia i przygębiona wróciła późno do domu. Wieczorem przybył Winkler z oznajmieniem, że wystarał się dla niej o miejsce także u introli-gatora i że radzi je przyjąć, dopóki z czasem nie znajdzie czegoś lepszego.



...Upadł na ziemię, tarzając się w strasznych kurczach...

Ze łzami wdzięczności podziękowała mu Józefina za jego serdeczną i troskliwą opiekę.

— Ale prawda, — zawołał nagle pocziwy starzec, śmiejąc się — mam żal do pani...

— Do mnie? Jakto

— Stawilem dziś na loterii na numery, które szewcowa wówczas wymieniła i byłem pewny wygranej. Tymczasem wyszły numery, ale z małą odmianą. Przystawione liczby.

Józefina westchnęła. Przeczucie omyliło ją!

— Stawilem, — mówił Winkler dalej na 33, 69 i 87, a tymczasem wyszło 33, 67 i 89! Czy to nie czysta ironja losu?

— Powtórz pan jeszcze raz! — krzyknęła Józefina, zrywając się z krzesła. — Jakie numery wyszły?

— No, 33, 67 i 89!

— O Boże! Wygrałam! — wołała Józefina, z błyszczącymi oczami. — I jutro wjeżdżam do Londynu, nie mnie teraz od tego nie powstrzyma!

Dolingerowie i Winkler cieszyli się razem z nią, bez cienia zazdrości iawiści, a Józefina szalała z radości na myśl, że może teraz jechać do swego miasta rodzinnego i szukać nieznannej, a tak ukochanej matki!

— Ile pani postawiła? — zapytał Winkler.

— Trzydzieści pięć krajcarów!

Dolinger wziął ołówek i papier i zaczął obliczać wygraną.

— W takim razie dostanie pani 1680 guldenów! — rzekł po chwili.

Józefina rzuciła się na szyję przyjaciółce.

— Ewo droga! — zawołała. — Jakże jestem szczęśliwą! Ale musicie też przyjąć odemnie podarunek! Te czterysta guldenów, które wam pożyczę, stają się odtąd waszą własnością!

Dolingerowie nie chcieli przyjąć, ale Józefina prosiła ich tak serdecznie, że wkońcu na jej żądanie przystać musieli.

— Panu Winklerowi zaś przyrzekam uroczyście, — mówiła młoda kobieta dalej, — że skoro odszukam mego męża, zabierzemy pana na stałe mieszkanie do nas. Będziesz żył u nas spokojnie i swobodnie aż do śmierci!

Starzec podziękował wzruszony. Nie pragnął on rzeczywiście niczego tak gorącego, jak zamieszkania na wsi, w ładnej okolicy i dokończenia tam życia, bez troski i kłopotu.

Na drugi dzień otrzymała Józefina pieniądze, zaszyła je w woreczek skórzany, który ukryła pod stanikiem, a włożywszy tyle tylko, ile potrzebowała, do portmonetki, zapakowała rzeczy i poszła po raz ostatni do pokoju Dolingerów, aby ich pożegnać.

Winkler był tam również.

— Do odejścia pociągu masz dużo jeszcze czasu! — rzekła Ewa. —

W kilka minut później szła Józefina w towarzystwie Dolingera i posłańca do szpitala św. Teresy.

ROZDZIAŁ LV. OSTATNIE SŁOWO HILBERTA.

Józefina biegła, milcząc, a najrozmaitsze myśli cisnęły się do jej głowy. Posłańiec tymczasem opowiadał o całym przebiegu popełnionej zbrodni.

— Maciej Hilbert wybił wczoraj swoją żonę i poranił ją mocno! — zaczął, zwracając się do Dolingera. — Działy się tam w mieszkaniu ich takie rzeczy, że sąsiedzi, chociaż przyzwyczajeni do czegoś podobnego, nie mogli znieść dłużej tych krzyków i hałasów. Szewc żądał pieniędzy na wódkę, a żona mu nic dać nie chciała. Gdy sąsiedzi weszli przemocą do ich pokoju, zdołali z trudnością oswobodzić starą kobietę z pod pięści męża. Bił on ją tak, że jeszcze chwila, a byłby ją zabił. Cała zakrwawiona, podniosła się szewcowa z ziemi i zawołała groźnie:

— Zapłacę ja tobie za to! Poczekaj, ty łotrze przeklęty!

Wieczorem widziano szewca, idącego po wódkę.

— Moja żona, — mówił sąsiadom, — dała mi parę groszy, mogę sobie kupić znowu trochę wódki! Pogodziła się ze mną. Dobra to kobieta, czasem tylko trzeba jej przypomnieć, że ja jestem panem domu!

W pół godziny później wpadł nieszczęśliwy na salę w Cerna-Horze, na której właśnie rozpoczęto bal i krzyknął przeraźliwie:

— Pomocy! Ratunku! Umieram! Żona otruła mnie! Doktora!

Usta jego były sine, oczy zdawały się wychodzić z jam, a cała twarz, dziwnie nabrzniąta, wzbudzała grozę i wstręt. I zaraz potem upadł na ziemię, tarzając się w strasznych kurczach.

Był to widok podobno tak okropny, że nawet zgromadzeni na sali złoczyńcy uczuli się wzruszeni! Kilka osób podniosło go z ziemi i ułożyło na jakiejś ławie, gospodarz zaś restauracji posłał natychmiast po doktora i po pomoc ze szpitala. Gdy przywołany lekarz przybył i gdy spojrzał na chorego, rzekł:

— Ten człowiek jest otruty i ratunku niema dla niego! Arseniku dano mu w dużej dozie.

— Jego własna żona otruła go! — zawołano wokoło, i jak gdyby na umówiony znak, porwała się cała publiczność i pobiegła pędem do mieszkania szewca.

Ale zbrodniarka znikła bez śladu! Butelkę z resztą wódki, stojącą na stole, zabrał policjant i doktor z łatwością znalazł w niej arsenik.

Tymczasem zajechał też wóz ze szpitala, włożono chorego na materac i lekarz odwiózł go do zakładu św. Teresy. Tam dano mu środki, uśmierzające nieco ból, a umierający odzyskał trochę przytomności, wymienił zaraz nazwisko panny Józefiny Hilbert i zażądał widzenia się z nią! Jest to jego, jak sam mówił, przybrana córka! Zresztą przeklina świat cały, a mianowicie żonę, którą zowie swym złym duchem! Gdyby nie ona, byłby został uczciwym człowiekiem i nie umierałby dziś tak okropną śmiercią... w szpitalu.

— Nalała mi trucizny do wódki! — jęczał. — I kazała pić. Powinno mi było to wydać się podejrzaną, że ona nie piła, ale czy mogłem ją podejrzewać o tak straszną zbrodnię! Po pierwszym zaraz kieliszku zaczęło mnie palić w gardle i w żołądku, po drugim i trzecim było coraz gorzej!

— Przenieś mi wody! — prosiłem, ale ona rozśmiała się i rzekła:

— Nie opłaci się, bo za parę godzin będziesz trupem. Nasypałam ci arseniku do wódki! Męcz się, jak chcesz, to moja zemsta za dziś rano! Odchodzę teraz! (Ciąg dalszy jutro)

— On sam mówi, że jego żona!

— Ach, jak to okropnie! — szepnęła Józefina. Taki straszliwy koniec! I ci ludzie mnie wychowali!

— Pójdzie pani do niego? — zapytał Winkler.

— Naturalnie! Słyszysz pan przecież, że on umiera!

— W takim razie ja idę z panią!

— rzekł Dolinger. — Pan Winkler zostanie tu z Ewą!

„Oko elektryczne“ przyczynia się do wykrycia mordercy

Kto zamordował Rogera Carela, 28-letniego syna bogatego bankiera, Williama Carela?

To pytanie zajmowało trzech najsprytniejszych detektywów w San Francisco, kiedy dowiedzieli się o zbrodni. W niedługim jednak czasie znalazło się rozwiązanie. Pojawił się bowiem świadek, który z ukrycia obserwował przebieg morderstwa, a jego sprawcę uwiecznił. Ten świadek nie był człowiekiem, któremu przypadek pozwolił z zakamarka skarbcu bankowego obserwować przebieg zbrodnicy czynu. Świadek był maszyna, której oczy patrzyły silnie, aniżeli to jest możliwe u człowieka. Świadkiem morderstwa była płyta fotograficzna.

Trup przed kasą pancerną

Kiedy znaleziono młodego Carela, leżącego bez życia w skarbcu bankowym przed kasą pancerną, pomyślano przede wszystkim o samobójstwie. Już pierwsze jednak dochodzenia każyły odrzucić to przypuszczenie, a badanie lekarskie ustaliło, że Carel padł z ręki innego człowieka. Młody człowiek przed kilku miesiącami poznał pewną studentkę meksykańską, koleżankę z uniwersytetu. Na kilka tygodni przed ślubem, którego termin był już oznaczony, szczęście Carela zostało zamącone przez wkroczenie rywala. Był nim kuzyn Carela, 34-letni lekarz dr. Short, który wyznał swoją miłość narzeczonej kuzyna i zachwiał jej postanowieniem zaślubienia syna bankiera. Termin ślubu został odłożony i od tego czasu syn bogatego bankiera pograżył się w smutku.

Mimo to jednak przyjacielskie stosunki między Carelem, jego narzeczoną i dr. Shortem nie zostały zerwane. Na kilka dni przed tragedią cała trójka wybrała się na dłuższą wycieczkę samochodową.

Lustra mają swoje tajemnice

Detektywi, którzy zajmowali się wyśledzeniem zagadki Carela, nie brali pod uwagę możliwości, aby padł on z ręki swego rywala. Przypuszczano raczej, że w skarbcu bankowym natrafił na włamywacza, który go zastrzelił. Kasa pancerna, przed której potężnymi drzwiami został zabity Carel, chroniona jest skomplikowanym urządzeniem alarmowym. Małe soczewki, ukryte w zagłębieniach ścian, wysyłają dookoła kasy pancerniej niewidoczne promienie infra-czerwone i rozciągają w ten sposób promienną zapórę przed kasą. Zbliżający się do kasy włamywacz musi przejść przez łańcuch promieni i przerwać go. Przerwanie łańcucha tego ma ten skutek, że elektryczny prąd przepływający przez komórkę fotoelektryczną, zostaje zahamowany, co powoduje automatyczne włączenie urządzenia alarmowego. W tej samej sekundzie otwiera się obiektyw aparatu filmowego, nastawionego na kasę pancerną i uwiecznia zbliżające się do kasy osoby.

Naturalnie po odkryciu morderstwa, zbadano przedewszystkiem film aparatu alarmowego. Na filmie rozpoznano natychmiast dr. Shorta, a na dwóch innych obrazkach jego ofiarę w chwili, gdy padała, ugodzona strzałem śmiertelnym. Dr. Shorta aresztowano.

Kiedy przedstawiono mu dowody jego zbrodni, przyznał się do winy.

Krytycznego wieczoru odwiedził on Carela w gmachu bankowym, gdzie Carel prosił go, aby mu towarzyszył do skarbcu bankowego, gdzie miał coś do załatwienia. W chwili, gdy dwaj rywale znaleźli się w skarbcu, Shortowi przyszło

na myśl, aby pozbyć się konkurenta. Nie wiedział zupełnie o urządzeniu alarmowym, którego Carel nie zdążył jeszcze wyłączyć. W ten sposób czujne oko komórki fotoelektrycznej i połączone z nią aparatu fotograficznego przyczyniło się do schwytania mordercy.

Uwaga Abonentów w Rybniku!

Dla abonentów „7 Groszy“ miasta Rybnika i okolicy Redakcja „7 Groszy“ wystarała się o bezpłatny wstęp do kina „Pałac“ w Rybniku. Mianowicie dnia 8 października br. o godz. 14-tej wyświetlaną będzie w kinie „Pałac“ w Rybniku, czarująca komedia muzyczna „Foxy“ p. t.:



realizacji Eryka Pommera. W rolach głównych: Henry Garat i Lili Damita. Abonent „7 Groszy“ przy wstępie do kina legitymują się tylko kartą abonentową.

Byli żołnierze u stóp Królowej Pokoju

Nigdy chyba nawet przywykłe do podobnego rodzaju manifestacji religijnych Lourdes nie było świadkiem uroczystości tak podniosłych i wzruszających, jak te, które odbyły się w dniach 22 i 23 ub. m., gdy sześćdziesiąt tysięcy byłych żołnierzy Wielkiej Wojny przybyło z różnych zakątków świata, by złożyć Królowej Niebios hołd i ubłagać za Jej wstawiennictwem upragniony pokój Chrystusowy na ziemi. Zaroilo się przed Bazyliką od wzbudających szacunek postaci mężów, dojrzałych nie tylko wiekiem, ale też doświadczeniem życiowym, zdobywaniem w krwawych zapasach na polu bitew i w wrogich sobie okopach. W pielgrzymce międzynarodowej byłych żołnierzy stanęli zgodnie obok siebie Francuz, Belg i Niemiec, Włoch i Austriak,

zapominając o tym, co niegdyś ich dzieliło, ożywił dziś jedną wiarą w zwycięstwo sprawiedliwości, jedną nadzieją w chrześcijańskie braterstwo, jedną miłością — miłością Boga i Jego Niepokalanej Rodzicielki.

Pielgrzymkę zainicjowali i zorganizowali francuscy księża, byli kombatanci, dlatego też w pielgrzymce tej najwięcej wzięło udział Francuzów, do których dołączyli się Polacy, zamieszkali we Francji i Belgii. Obok nich przybyło do Lourdes 500 Belgów pod wodzą opata Van Assche, 800 Anglików pod osobistym kierownictwem ks. biskupa Myersa, paruset Czechów, bardzo wielu Włochów. O. Farber ze zgromadzenia oblatów Niepokalanego Poczęcia NMP. przywioził kilkudziesięciu Niemców; kardynał Inni-

Szukajcie bezrobotnego Froncka

W nadchodzącą niedzielę, 7 bm., Froncek wybierze się na odpust do Rudy Śl. (pow. Świętochłowicki). Do godz. 16 będzie bawił tam nieoficjalnie, a więc do tego czasu trzeba go zostawić w spokoju, bo i tak nie przyniesie się, że jest Fronckiem. Punktualnie o godz. 16 Froncek przyjdzie do kłapy swojej marynarki znaczek L. O. P. P. Kto go pierwszy po tym czasie spostrzeże, ten dostanie nagrodę w wysokości 10 zł., którą wypłaci p. Feliks Tułaj, Ruda, ul. Wyleżoła 1.

Z Rudy wyleżdża Froncek „autokiem“ do Michałkowic, dokąd zaproszony został przez Katolickie Towarzystwo Polek na wieczór amatorski, mający się odbyć w sali p. Benkiego. Początek wieczoru amatorskiego o godz. 19.30. Froncka można zdemaskować tylko na sali. Znaczek L. O. P. P. będzie miał ukryty pod kłapą marynarki. Nagrodę w wysokości 10 zł. wypłaci zaraz po zdemaskowaniu Froncka, p. Głuchowa, przewodnicząca Kat. Tow. Polek w Michałkowicach.

Po zdemaskowaniu w Michałkowicach, Froncek uda się do Orzegowa. Tutaj zamaskuje się dobrze, by się zabawiał na zabawie Związku Młodzieży Pracującej „Jedność“, która odbędzie się w sali p. Smyczka. Rozpoznać go będzie można podobnie jak w Michałkowicach, po znaczku L. O. P. P., ukrytym za lewą kłapą marynarki. Zaraz po zdemaskowaniu, nagrodę odebrać można u skarbnika Zw. Mł. Prac. „Jedność“.

W poniedziałek o godz. 17-tej, Froncek wybierze się na swiędzenie Wystawy Przedwiołniczo-gazowej w Katowicach. Zdemaskować go będzie można w okolicy kiosku firmy Meissner i Poniecki, gdzie popijac będzie winko. Rozpoznać go można po trzymaniu kapelusza w prawej i trzymaniu szklanki z winem w lewej ręce. Nagrodę za zdemaskowanie Froncka wypłaci na miejscu dzierżawca kiosku p. Kubicki.

10 bm. Froncek będzie w Mysłowicach; 13 bm. w Bedzynie; 16 bm. w Tarnowskich Górach; 20 bm. w Katowicach; 23 bm. w Pszczynie; 25 bm. w Żywcu; 26 bm. w Świętochłowicach; 28 bm. w Białej.

Kto z prenumeratorów rozpoznaje Froncka, winien do niego grzecznie przystąpić z zapytaniem:

— Przepraszam, czy mam zaszczyt z panem Fronckiem z „Siędmi Groszy“?

Froncek zobowiązany jest odpowiedzieć:

— Tak!

Prenumerator „Siędmi Groszy“ po otrzymaniu potakującej odpowiedzi, legitymuje się przed Fronckiem swoją kartą abonentową. Froncek robi sobie notatkę, oddaje kartę i równocześnie wręcza prenumeratorowi kartkę, upoważniającą go do odebrania nagrody.

Szukajcie Froncka, bo łatwo zdobyć w ten sposób nagrodę.

Turyści!
Nareszcie możecie pójść w góry bez potrzeby mydła i wody nowoczesnym kremem **BARBIT**
Wytwarca: Aplanerz i Do nabycia w drogownictwie i Sko, Białko i rżach i portumarych
Cena dojazdowy: zł 2.10

ter nadesłał pismo, tłumacząc, dlaczego ze względu na trudne warunki ledwie z setką Austriaków bierze udział w wspólnym hołdzie NMP. w Lourdes; przybyli Portugalczycy, Amerykanie, Kanadyjczycy, nawet Rosjanie, zabrakło tylko oficjalnego przedstawicielstwa Polaków, choć polski Fidac otrzymał w swoim czasie zaproszenie do wzięcia udziału w pielgrzymce.

W sobotę 22 września już o godz. 5 zrana rozpoczęły się w Bazylice msze św., odprawiane przez księży wszelkich narodowości, zakończone specjalnym nabożeństwem żalobnym za dusze poległych, odprawionem na Esplanadzie. Wzruszającym zaiste był widok tych tysięcy niegdyś we wrogich okopach przeciw sobie walczących mężów, kłęczących obok siebie w zgodnych szeregach, a potem w skupieniu kroczących w pochodzie Drogi Krzyżowej, jaka odbyła się popołudniu.

Główne uroczystości, których pamięć pozostanie w kronikach Lourdes i które niezatartem wspomnieniem żyć będą w sercach uczestników, przypadły na niedzielę. Msze św. w dniu tym odprawiono również na Esplanadzie, nie było bowiem świątyni, któraby mogła pomieścić tak olbrzymie tłumy pielgrzymów. Po nabożeństwie przemówił ks. prałat Bergéy, główny inicjator i organizator pielgrzymki.

— Nie jesteśmy zwykłymi pielgrzymami — mówił — należymy bowiem do tej generacji, przed którą dzieje stanąć muszą na baczność... Mówi się, żeśmy byli bohaterami... Myśmy jednak tu nie przybyli, by zbierać hołdy i pochwały lecz — by, serca jeden przed drugim otworzywszy, zaakcentować, że mimo różnych niegdyś obozów, jedną stanowimy armię, jesteśmy synami jednego Kościoła. Kiedyśmy spełnili to, co należało Cesarowi, przystoi byśmy dziś oddali Bogu, co jest Boskiego. Towarzysze ze wszystkich krajów, wczoraj wrogowie, dziś bracia w Wierze, zanieśmy stąd do domów rodzinnych tę ufność, tę nadzieję, jaką mieć winni żołnierze, a w modlitwach naszych błagajmy Dawcę wszystkich rzeczy o łaskę pokoju.

Popołudniu przemawiał do zgromadzonych umyslnie na uroczystości przybyły kardynał Lienart z Lille, poczem odbyła się procesja eucharystyczna, zakończona udzieleniem papieskiego błogosławieństwa. „De Profundis“ przed pomnikiem ofiar wojny i wysłanie depešy hołdowniczej do Ojca św. zamknęły niezapomniane uroczystości.

Przekazy abonamentu

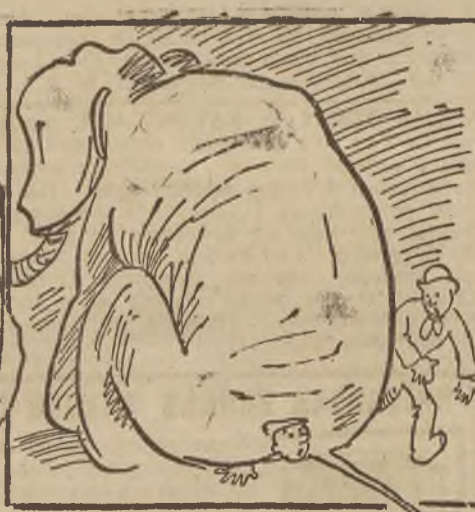
„7 Groszy“ bezpłatnie

Uprasza się o wpłacanie należności za abonament tylko blankietami P. K. O. które Wydawnictwo Czytelnikom rozesłało. Od takich przekazów opłat poczta nie pobiera.

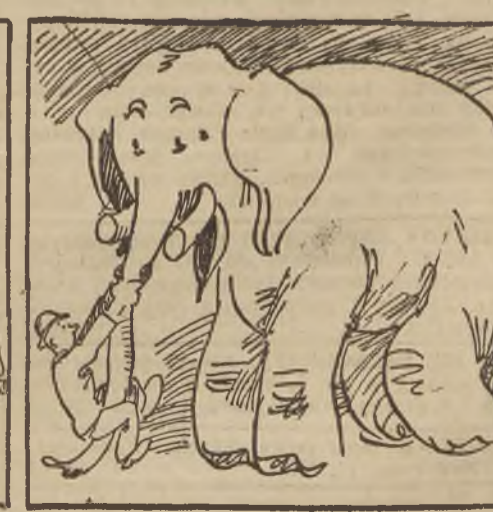
Przygody bezrobotnego Froncka



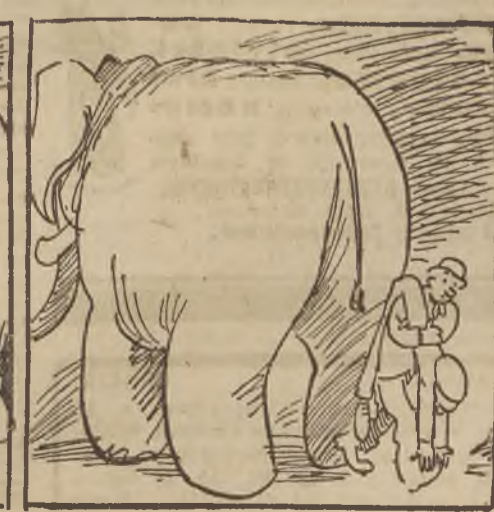
Froncek całkiem jest bezradny, stracił głowę w zupełności — chodzi, biega, skacze, staje, „kumpłowi“ trzeszcza kości.



Stoń zaś spokojniutko siedzi, ani nawet nie drgnie — brzuszkiem; jest mu tak — jak gdyby człowiek usiadł na miękką poduszkę.



A gdy Froncek oprzytomiał, zaczął ciągnąć stońa za nos, długi już i tak — wydłużył biedakowi, jak „kabanos“.



Lecz jak pragnął — tak się stało: stoń siedzenie uniósł miękkie, wziął na bary Froncek „kumpła“, który był — jak placek cienki.

(Ciąg dalszy nastąpi).

ŚMIECH TO ZDROWIE

NIC NIE LEPSZY



— Jemu się zdaje, że jest czemś lepszym ode mnie.
— Ach, nie troszcz się o tego idiotę. Przecież jesteś sam, co on.

OKOLICZNOŚCI ŁAGODZĄCE.



— Więc oskarżony przyznaje, że maltretował swą żonę?
— Tak, panie przewodniczący.
— Więc nie trzeba jej przesłuchiwać?
— Proszę świetnego trybunału ją zawezwać i bodaj obejrzeć, bo tu idzie o okoliczności łagodzące.

POTRAFI GRAC ROLE.



— Słyszałem, że zaangażował pan aktora na urzędnika? I jakże on pracuje?
— O, to doskonały aktor. Wygląda zawsze, jak gdyby bardzo pilnie pracował.

CIEKAWY PYTANIE.



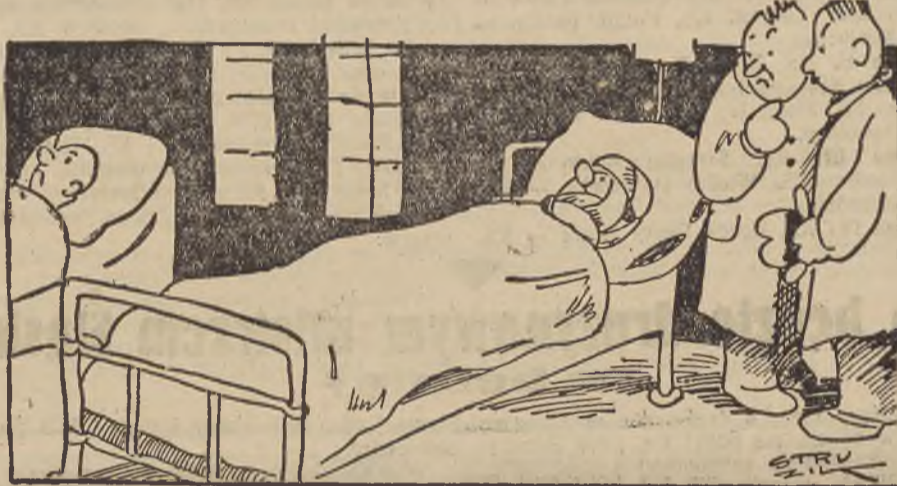
Ona: — Uważam, że bruneci powinni nosić czarne ubrania, szatyni zaś brązowe.
On: — A łysi jakież?

STRASZNY SEN.



Ona: — Czego tak stękaasz? Czy co złego śniłeś?
On: — Strasznie. Wyobraź sobie, śniłem, że rozwiedliśmy się i że potem ożeniłem się po raz drugi z... tobą.

TEN TO ZROBI OGLĘDNIĘ.



Pan Zbyszek wpadł pod auto. Pogotowie zawiozło ofiarę wypadku do szpitala. Przy łóżku chorego czuwają dwaj przyjaciele i naradzają się, w jaki sposób zawiadomić żonę.
— Trzeba to zrobić bardzo ostrożnie, — powiada jeden.
— Oczywiście, — potwierdza drugi. — Poślemy Karola, on się jąka!

PRZEKONAŁ SIĘ.



Do kupca przychodzi ktoś z listą datków na zubożałych kupców.
— Którzy to kupcy otrzymają wsparcie? — pyta kupiec.
— Pan wybaczy, nazwisk nie mogę wymienić.
— Dam piątkę, jeśli wymieni pan te nazwiska.
— Niestety!
— Dziesięć dolarów za jedno, jedyne nazwisko.
— Nie mogę.
— Widzę, że panowie jesteście naprawdę dyskretni. Niechże pan zatem umieści i moje nazwisko na liście wymagających zasiłku.

DOBRE OKREŚLENIE.

— Mam w domu kilka świetnych starych obrazów.
— Z jakiego okresu?
— Z czasów, gdy miałem jeszcze pieniądze.

„Candide“

MIŁOŚĆ.

— Wiesz, Jarek zwił z biżuterją swojej narzeczonej!
— Tak, chciał jej usunąć kamienie z przednóg.

„Le Rire“

ZNA GO.

— Kocham panią bardziej, niż to się da wyrazić słowami.
— Ah tak, niechże się pan wystowi w takim razie w cyfrach,

„Le Rire“

DŁUŻNIK, WIERZYCIEL I WYGRANA.

Pepi wygrał na loterii 1500 franków. Odwiedza go wierzyciel.
— Może zwróci mi pan teraz moje 1300 franków?
Pepi z oburzeniem:
— Mój panie, kto właściwie wygrał, pan czy ja?

„Le Rire“

TEŻ RACJA.

— Tańszu, czy nauczycielom płaca?
— Rozumie się, Jasiu.
— Ależ to niesprawiedliwość, przecież całą pracę wykonywujemy my, uczniowie.

„Tit-Bits“

AMORTYZACJA.

— Wychodźcie państwo pewno często na spacer?
— O nie, płacimy tak wysokie komorne, że siedzimy jaknajdłużej w domu, aby je zamortyzować.

„Tit-Bits“

OGŁOSZENIE.

„Młody człowiek, pragnący się ożenić, poszukuje tą drogą starszego, doświadczonego mężczyzny, któryby potrafił mu to wyperswadować“.

„Le Rire“

DOBRCZE, ALE...

Nauczyciel: — Czemu spóźniłeś się do szkoły?
Uczeń: — Wczoraj było wesele mojej siostry.
Nauczyciel: — Dobrze, ale niech się to więcej nie powtarza.

„Le Rire“

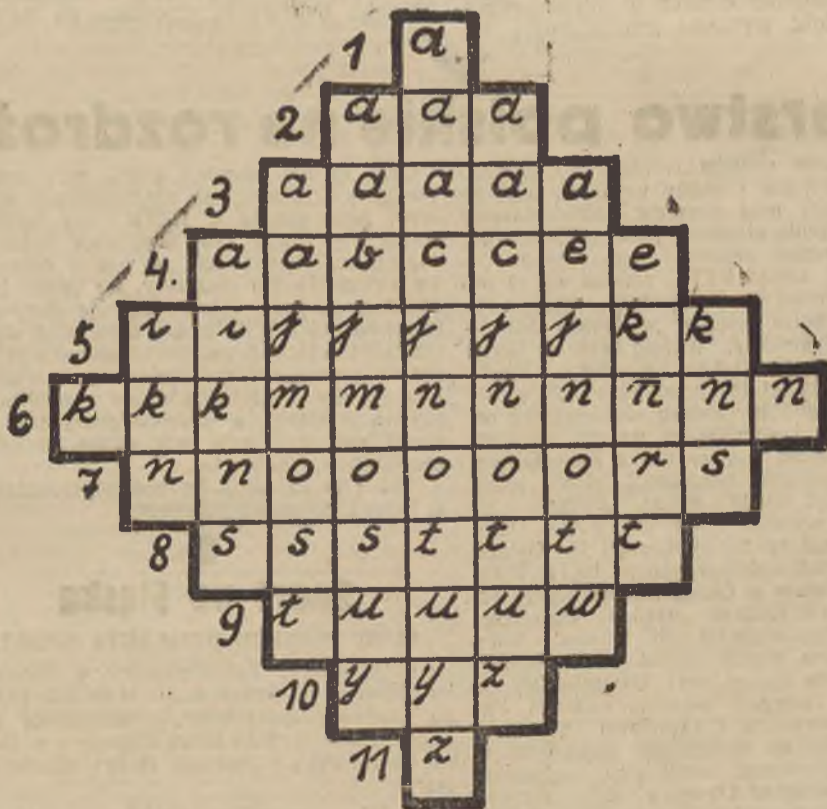
KORZYŚĆ Z MAŁŻEŃSTWA.

Spiera się żonaty z kawalerem na temat, co jest lepsze, małżeństwo, czy stan kawalerski?
Jak to zwykle bywa, kawaler chwali małżeństwo, żonaty zaś entuzjastycznie chwali kawalerkę.
Wreszcie kawaler chwytą się ostatniego argumentu.
— Jeżeli, powiada, ja dam prezent, dajmy ra to pierścionek kobiecie, to pierścionek ten stanowi już jej wyłączną własność. Nato miast, jeśli pan ofiaruje żonie, dajmy na to fortepian, pan jest jego posiadaczem.

LamigłóWKi

ŁAMIGŁÓWKA GWIAZDKOWA

złożył Stan. Baran



Poprzestawiane litery, czytane po linii pionowej z góry na dół i poziomej dadzą nazwę wielkiego dzieła 18-go stulecia w Polsce. 1) spółgłoska, 2) wąż, 3) niegdyś pokarm żydowski, 4) morze, 5) imię męskie, 6) ?... 7) imię żeńskie, 8) państwo europejskie, 9) WySPA Atlantycka, 10) inaczej podpora, 11) samogłoska.



Kącik dla dzieci



Doktor Wszystkowiedzki

Żądajcie wszędzie chodników

„Falalecum“

Cena 50 gr. za 1 m. długości

W wiosce, pod lasem, mieszkał w małej chałupce ubogi kmiotek, który się nazywał Rak. Pewnego dnia wybrał się on do miasta i zawiózł tam furę drzewa. Drzewo to za kilka złotych sprzedał doktorowi. Gdy kmiotkowi wypłacano pieniądze, doktor siedział za stołem, jadł, pił i dobrze mu się powodziło. Z zazdrością patrzył kmiotek na doktora, i myślał sobie: jak to dobrze być doktorem! Stał się tedy chwilę, a wreszcie zapytał, czyby i on nie mógł zostać doktorem.

— Och, czemu nie! — odpowiedział doktor.

— Jakże to uczynić? — pyta chłop.

— Prostu kup sobie elementarz, potem sprzedaj twą furę wraz z kołmi, spraw sobie za to ubranie i przedmioty potrzebne dla zawodu doktora, a wreszcie każ sobie wymalować szyld, na którym będzie napisane, że jesteś doktorem Wszystkowiedzkim i każ go przybić na ścianie swego domu.

Chłop zrobił, jak to mu było powiedziane. Gdy sobie tak już podoktorował przez jakiś czas, zdarzyło się, że pewnemu bogatemu dyrektorowi skradziono pieniądze. Ktoś wspomniał o doktorze Wszystkowiedzkim, który powinien wiedzieć, kto skradł pieniądze. Pan dyrektor wsiadł do samochodu, pojechał do wskazanej mu wsi, i

spytał kmiotka, czy on jest doktorem Wszystkowiedzkim.

— Oczywiście, że jestem! — odparł chłop.

— Pojedziesz zatem ze mną — powiedział dyrektor — i odnajdziesz skradzione pieniądze.

— Ale Małgorzata, moja żona, także zemną pojedzie! — zażądał kmiotek.

Zgodzono się na to, kmiotek wraz z żoną wsiadł do samochodu, i wszyscy razem pojechali do willi dyrektora. Gdy tam przybyli, nakryto do stołu i zaproszono doń chłopca.

— Owszem, siadę przy stole — odparł chłop — ale i Małgorzata, żona moja, też zemną zasiadzie.

I zasiadł do stołu wraz z żoną.

Gdy pierwszy z lokai wniósł danie na półmisku, chłop szturknął żonę w bok i powiada:

— Małgosiu, ten jest pierwszy.

Chciał przez to powiedzieć, że to jest sługa, który wniósł pierwsze danie. Sługa zaś zrozumiał, że chłop chce rzec w ten sposób, iż on jest pierwszym złodziejem. A że istotnie tak było, przeraził się ogromnie i powiadomił o tem współników. Drugi służący nawet już wejść nie chciał, ale musiał. Gdy tylko zjawił się z półmiskiem, chłop szturknął żonę w bok i mówi:

— Małgosiu, to już drugi.

Służący z przestachu uciekł.

Trzeciemu poszło nie lepiej, a czwarty służący wniósł przykryty półmisek. Dyrektor, pragnąc, by chłop okazał swą wiedzę, zażądał od niego, by powiedział, co jest na przykrytym półmisku. Chłop spojrzął na półmisek i rzecze w swej bezradności do siebie:

— Biednyś ty Raku!...

Gdy pan usłyszał te słowa, zawołał:

— Ależ ten chłop mądry!

Istotnie bowiem na półmisku były raki.

Służący, który to słyszał przeląkł się ogromnie, był już bowiem pewien, że Rak odkrył tajemnicę jego i jego kamratów. Począł zatem mrugać na „doktora“, by ten wyszedł z pokoju. Kiedy się tak stało, wszyscy czterej służący przyznali mu się, że to oni skradli pieniądze i zaczęli go upewniać, że chętnie je zwrócą, nawet ze sporą sumką na dodatek, o ile ich tylko nie zdradzi. Poprowadzili go potem na miejsce, gdzie były ukryte pieniądze. Zadowolony z obrotu sprawy, wrócił Wszystkowiedzki do pokoju, zasiadł za stołem i powiada:

— A teraz, panie dyrektorze, poszukam ja w mojej książce, gdzie są pieniądze

Tymczasem piąty służący, który również należał do kradzieży, włął do pieca, by podsłuchać, czy doktor wie wszystko. A doktor zasiadł za stołem, rozłożył elementarz, i począł go przewracać stronica po stronicy, w jedną i drugą stronę, szukając tego, czego nie mógł znaleźć. Wreszcie powiada:

— Siedzisz sobie tam w środku, ale wkrótce się będziesz musiał pokazać!

Siedzący w piecu służący, przekonany, że go wykryto, wyskoczył w wielkim strachu i zawołał:

— Ten człowiek wie wszystko!

Wszystkowiedzki pokazał wówczas panu dyrektorowi miejsce, gdzie były skradzione pieniądze, ale nie wyjawiał, kto je skradł. Sowiec obdarowany od obydwoch stron, zyskał sobie sławę znakomitości.



Na zielonej nodze
duża głowa złota.
W tę stronę się zwraca,
skąd słońce migota.

Rozwiązanie zagadki z poprzedniego „Kącika dla Dzieci“ brzmi:

PAJAK.

Tym razem dobrzy rozwiązań otrzymaliśmy 203, nietrafnych 79.

Rozwiązania należy przysyłać najpóźniej do piątku. Jedno z dzieci, które nadesłało dobre rozwiązanie, otrzyma w podarunku piękną książeczkę.

Nagrodę w postaci książeczki otrzymał Fr. Maczój, Oborniki, Łukowska 2.

Aby ułatwić dzieciom przysyłki rozwiązań, zamieszczamy poniżej kupon, który trzeba wypełnić, wyciąć, złożyć do niezaklejonej koperty z adresem „Siedmiu Groszy“ i napisem „Druk“ oraz znaczkiem za 5 groszy. W ten sposób za przysyłkę rozwiązań nie trzeba płacić 30 groszy, jak to jest, gdy się je przysyła zwykłym listem.

Rozwiązanie zagadki
„Kącika dla Dzieci“ brzmi:

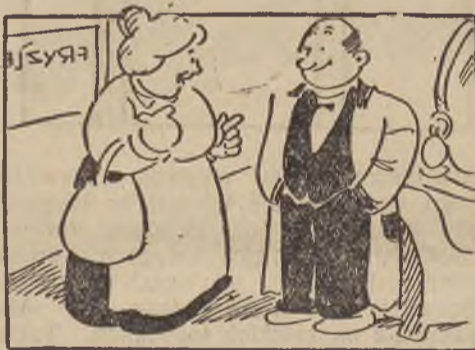
Imię i nazwisko

Adres

PRZYGODY MAŁEGO STASIA



Mama mówi: „Czas najwyższy, aby Staś szedł do fryzjera; takie włoski, to — to brzydki...“ Staś pod noskiem sobie gdera.



Mama była się fortelu: bo wstąpiwszy do razury, uprzedziła cyrulika o zmianie Stasia fryzury.



Potem wynalazła pretekst — aby go po mydło posłać; pouczony pan Wincenty już ostrzyże tego osła...



Lecz Staś jakoś wyczuł podstęp — więc poprosił Józia grzecznie, by za niego kupił mydło — — — za to wdzięcznym będzie wiecznie.



Pan Wincenty przestrog pomny — gdy w drzwiach stanął kudłacz mały, myśląc, że to Staś niesforny — szybko ostrzyżł mu łeb cały!



Staś Józiovi za przysługę podziękował, zabrał mydło i maceczce wręczył dowód. Tak wylazło z worka sztydło.

MIESIĘCZNY ABONAMENT „7 GROSZY“ Z DOSTAWĄ DO DOMU PRZEZ AGENTÓW LUB PRZEZ POCZTĘ W KRAJU ZŁ. 2.31. — PRZY ZAMÓWIENIU W URZĘDZIE POCZT. ZŁ. 2.41

REDAKCJA
KATOWICE
SOBIESKIEGO 11
TELEFON 34-981
P. K. O. 301-726

CENNIK OGŁOSZEŃ W „7 GROSZACH“
1 POLE O WYMIARZE 35 mm. x 67 mm. ZŁ. 15.
OGŁOSZENIA DROBNE 20 GR. ZA SŁOWO.